

Barbara Cartland

På flykt undan
kärleken

Den eviga samlingen 35

 SAGA
EGMONT

Barbara Cartland

På flykt undan
kärleken

Den eviga samlingen 35

 SAGA
EGMONT

Barbara Cartland

PÅ FLYKT UNDAN
KÄRLEKEN

Pä flykt undan kärleken

är översatt från engelska av Eva Wennbom

Originaltitel: *Love at first sight* © 1989 Barbara Cartland

© 2016 SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711653784

Omslagsfoto: Shutterstock

Omslags layout: Grafiskstue.dk

1. Ebook-Auflage, 2016

Format: EPUB 3.0

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

Kapitel 1

1880

– Du store tid, vilken finish!

Utropet kom från en av åskådarna på Jockeyklubbens läktare då hästarna kom dundrande in på upploppet.

Trumpeter, som tillhörde markisen av Rakemoore, var favorit.

Publiken började redan ropa, som de alltid gjorde när någon av markisens hästar deltog i någon kapplöpning: »Rake! Rake! Rake!»

Trumpeter låg jämsides med Ladybird som tillhörde hertigen av Cumberworth.

Båda ägarna befann sig på åskådarläktaren.

Hertigen var röd i ansiktet av upphetsning och han höll läpparna hårt sammanpressade för att han inte skulle börja skrika högt.

Markisen, å andra sidan, var som vanligt fullständigt lugn.

Han hade samma cyniska uttryck i ansiktet som han alltid brukade ha.

Inte ens hans ögon avslöjade några som helst känslor.

Men ändå skulle alla som kände honom mycket väl ha lagt märke till att det bultade i en åder på hans hals.

Det var ungefär den enda del av sin kropp han inte kunde kontrollera.

Det var förvisso ett oväntat spännande lopp, för alla hade väntat sig att Trumpeter skulle vinna en »promenadseger».

Som det nu utvecklade sig hade Ladybird kommit upp på utsidan i sista ögonblicket och nu befann sig de båda hästarna jämsides. Det var någon som mumlade:

- Det skulle inte gå att få in en stoppnål mellan dem!

Oväsendet från publiken var öronbedövande. Eftersom markisen var van vid att vinna och utan tvekan var den mest spektakuläre ägaren på banan, hade han blivit en stor favorit hos publiken.

De belönade honom med stormande bifall varje gång någon av hans hästar vann.

Eftersom detta var något som inträffade mycket ofta tycktes det som om han hade blivit van vid deras ovationer.

Han log bara en smula retsamt när de jublade bifall åt honom på och utanför kapplöpningsbanan.

Det var givetvis kvinnorna som önskade honom lycka till och stack åt honom små buketter vit ljung.

Oavsett om de var unga eller gamla, vackra eller oansenliga, blev alla kvinnor som förtrollade inför anblicken av markisen.

Han var en ovanligt stilig man, över en och åttio lång med breda axlar och smärta höfter som en idrottsman.

Det var först när han miste sin pojkaktiga entusiasm över livet som de cyniska linjerna framträdde i hans ansikte.

Man kunde ofta höra ett sarkastiskt tonfall i hans röst när han talade med någon vacker kvinna.

Han hade börjat se ut som sitt namn - Rake (rucklare). Det var vad till och med hans närmaste vänner kallade honom.

Men inte förrän nu hade det verkat riktigt träffande. På samma gång var det inte något han strävade efter.

Det hade bara blivit så! Hans namn, bakgrund och miljö, allt spelade samman.

- Problemet med dig, Rake, hade en av hans vänner sagt till honom, är att du äger för mycket, och har för lite konkurrens.

- Jag förstår inte vad du menar med det, hade markisen svarat.

I själva verket var han väl medveten om att den senare delen av påståendet var alldeles korrekt.

Han hade uppnått allting alldeles för enkelt. Han hade inte fått några utmaningar, vilket när han tänkte efter faktiskt var nödvändigt för en man i hans ålder.

Nu, vid nästan trettio, började han tänka att han hade smakat på alla de fröjder som bjöds i de societetskretsar han rörde sig i.

Detsamma gällde tävlingsvärlden där hans makt var oinskränkt.

Förra året hade hans hästar vunnit Grand National på Aintree och Gold Cup på Ascot.

De hade också kommit etta i många andra klassiska lopp.

- Det är egentligen ingen idé att ställa upp och tävla mot er, Rakemoore! anmärkte en av medlemmarna av Jockeyklubben. På mig verkar det som om de här tävlingarna har blivit en enhästsuppvisning.

Han var speciellt förgrymmad eftersom hans häst inte hade kommit bland de tre första.

Markisen brydde sig inte om att svara honom.

Men då han återvände hem, undrade han om det kanske inte låg någon sanning i det som sagts.

Behövde kanske hans hästar och jockeye lite bättre motstånd?

Men nu, under den stora hästkapplöpningen på Epsom, blev plötsligt hans jockey på Trumpeter tvungen att överträffa sig själv för att inte bli slagen på mållinjen.

Det var bara några meter kvar till målstolpen nu.

Markisen kunde se hur hans jockey spände sig i hela kroppen då han försökte tvinga Trumpeter före Ladybird i mål.

Ropen från publiken blev allt högljuddare.

Då, sedan de båda hästarna passerade den vita stolpen, utropade hertigen:

- För böveln, det blev dött lopp!
- Jag tror ni har rätt i det, svarade markisen långsamt och behärskat.

För ett ögonblick var hertigen oförmögen att säga något mer.

Men eftersom han var en sportsman tillade han efter några sekunder:

- Nå, jag gav er sannerligen lite spänning för pengarna, Rakemoore!

- Det var ett av de bästa lopp jag har sett på mycket länge, svarade markisen.

- Jag kom just att tänka på, sa hertigen, att eftersom Ladybirds moder är ett enastående djur skulle vi kunna få fram en champion som hette duga om hon blev betjänad av er hingst.

Markisen log.

- Det var sannerligen en idé!
- Jag tycker den verkar förnuftig, anmärkte hertigen, med tanke på att våra egendomar gränsar till varandra. Och jag har ännu ett förslag att komma med.

- Vad gäller saken? undrade markisen.

De båda ägarna började avlägsna sig från åskådarläktaren eftersom de skulle se på då deras jockeyer vägde in.

- Min tredje dotter är ogift, svarade hertigen, och jag anser att om inte annat så har ni ett gemensamt intresse när det gäller hästar.

Han skrattade som om han hade kommit med ett skämt, men markisen stelnade till.

Hans läppar blev till ett tunt streck.

Han ökade på stegen så att han inte kunde ge hertigen något svar på hans förslag.

Han gick mot paddocken.

Medan han gjorde det tänkte han att det här var typiskt för hertigen av Cumberworth!

Ingen annan än han skulle komma på tanken att föreslå honom att gifta sig med hans dotter, ett ögonblick då båda två nyligen hade upplevt en ovanligt spännande hästkapplöpning.

- Varför i helvete kan inte folk lämna mig i fred? frågade markisen sig själv.

Samtidigt lyfte han automatiskt på hatten för en mycket tilldragande kvinna.

Hon lade sin behandskade hand på hans arm.

- Jag ber att få gratulera, Rake! sa hon med låg, förförisk stämma. Jag visste att du skulle vinna.

- Jag antar att en halv limpa är bättre än inget bröd alls! svarade markisen och gick vidare.

Han hejdades av flera andra kvinnor som lade handen på hans arm.

Eller också såg de på honom med en inbjudan i ögonen och plutade provocerande med läpparna.

Vid det laget som markisen var framme hos sin häst hade han lyft på hatten minst ett dussin gånger.

Han hade fått ta emot gratulationer av fler människor än han kunde räkna.

När han nu klappade Trumpeter på halsen sa hans jockey:

- Jag gjorde mitt bästa, m'lord, men jag hade aldrig hört talas om Ladybird förut!

- Nu har ni hört talas om henne! svarade markisen, och vi kommer säkert att få höra en hel del mer i framtiden.

Han studerade hertigens sto medan han talade.

Han tänkte för sig själv att han varit mycket försumlig då han inte upptäckt redan före loppet att hon var något alldeles extra.

Hertigen var förvisso mycket nöjd med sin häst, sin jockey och sig själv.

Han tog emot sina vänners gratulationer och strålade mot dem nästan som om han personligen hade ridit Ladybird.

Markisen visste bättre än någon annan att det var en stor framgång att nästan ha slagit Trumpeter.

Han kunde inte låta bli att tänka att hans stall för en gångs skull hade fått möta ordentligt motstånd.

De hade börjat ta för lätt på saker och ting, förebrådde han sig själv.

Han insåg att det på sätt och vis var hans eget fel.

Medlemmarna av Jockeyklubben skockades kring hertigen.

Det var uppenbart att de betraktade hans framgång som något man hade längtat efter en tid.

När markisen hade sett sin jockey väga in gick han långsamt tillbaka till paddocken.

Han hade en häst anmäld även i nästa lopp, men den hade inga vinstchanser. Det var den första stora tävlingen för den hästen och markisen hade bara anmält den för att låta den känna på konkurrensen.

Den skulle ridas av en ung jockey som också skulle få en chans att visa framfötterna.

Han skulle kunna bli en tillgång i framtiden, eller också blev han det inte.

För tillfället var han, precis som hästen, en »okänd storhet».

När markisen sedan fick se de andra hästarna som var anmälda till loppet tänkte han för sig själv att det vore slöseri med tid att stanna kvar och se på.

Hans förvaltare var närvarande vid tävlingarna.

Han skulle ge honom en redogörelse för hur hans häst hade skött sig och om jockeyn var värd att satsa på.

Han bestämde sig sålunda för att återvända till London.

Han hejdade sig inte för att säga adjö till någon, utan gick helt enkelt bort till den plats där hans faeton stod och väntade.

Han klättrade upp på kuskbocken.

Han blev uttråkad av att färdas ute på vägarna, i synnerhet om det var tät trafik.

Därför drogs hans faeton av ett spann av hans allra snabbaste hästar, samtliga korpsvarta.

De kompletterade fint hans faeton som var svart med gula hjul och gul inredning.

Svart och gult var markisens tävlingsfärger och de var lika anslående som han själv.

Då han började köra mot utgången viftade männen i publiken med sina hattar och damerna med sina näsdukar.

Man började ropa:

- Rake! Rake! Lycka till! Gud välsigne er!
Detta upprepades av människorna utanför
kapplöpningsbanan.

Kuskarna ute på vägen höll godmodigt sina ekipage åt
sidan för att släppa fram honom, som om det var hans
rättighet.

Eftersom markisen gav sig av tidigt tunnade trafiken ut
så snart han kommit ett stycke från kapplöpningsbanan.

Hans hästar kunde sedan föra honom precis så snabbt
som han önskade.

Han satt och funderade medan han körde.

Han bestämde sig för att han skulle göra absolut klart för
sin förvaltare, sina hästskötare och jockeyer att de måste
»kavla upp skjortärmarna».

Han var fast besluten att något liknande det som hänt i
dag inte skulle få inträffa en gång till.

Han kunde inte minnas när hans häst inte hade varit
först förbi målstolpen i ett större lopp.

Han hade sannerligen aldrig råkat ut för dött lopp
tidigare.

Markisen nådde som väntat London på rekordtid.

Han höll elegant in ekipaget utanför sitt hus i Park Lane.

Samtidigt fick han till sin förvåning se en schäs dragen
av en häst stå och vänta utanför.

Han var nästan säker på att han inte väntade besök
förrän till kvällen.

Då skulle han äta middag tillsammans med lady
Wisbourne, något som han såg fram emot.

Muriel Wisbourne var en enastående skönhet.

Det var oundvikligt att hon och markisen skulle känna
sig draga till varandra.

Markisen skulle ha visat en falsk blygsamhet om han inte hade insett att de tillsammans såg ut att ha stigit ner från Olympen.

Även de mest blaserade människor drog efter andan när de såg dem tillsammans.

Lady Wisbourne var bara ännu en i en lång rad av skönheter som markisen hade umgåtts med.

Han fick skvallertanterna att skaka på sina huvuden och viska om honom från morgon till kväll.

Två lakejer som hade stått och väntat på honom gick fram till hästarnas huvuden och tog hand om tömmarna.

Markisen steg ner från sin faeton och gick uppför den röda mattan in i hallen.

Där var fyra lakejer i tjänst.

Butlern, en värdig gestalt med vitt hår, kom fram till markisen och sa:

- Jag förmodar att ers nåd har haft en lyckosam dag?

- Mycket lyckosam, svarade markisen kort. Vem är det som är här på besök?

- Kapten Brentwood, m'lord.

Markisen blev lättad.

För ett ögonblick hade han varit rädd för att det skulle vara någon tråkmåns som önskade tala med honom.

Det kunde antingen ha varit någon välgörenhetsinrättning som han inte var intresserad av eller någon ung släkting som sökte anställning.

Detta var något som ofta inträffade eftersom markisen hade så många skiftande intressen.

Han hade blivit, skämtade han, en »arbetsförmedling» för nästan alla han träffade.

Det fanns ungdomar som han var övertygad om skulle vara hopplösa som förvaltare eller på något annat arbete i

ansvarig ställning.

De äldre männen hade antingen återvänt från något välkänt regemente eller råkat ut för besvärliga tider.

De tänkte att det måste finnas någon plats för dem hos en man med så många olika intressen.

Och givetvis begärde samtliga höga löner som de inte kunde räkna med att få någon annanstans.

Efter att ha räckt en lakej sin hatt och sina handskar följde markisen efter butlern bort till arbetsrummet.

Dörren öppnades för honom.

Han fann sin vän Peregrine Brentwood sittande bekvämt tillbakalutad i en länstol med ett glas champagne i handen.

– God dag, Perry! sa markisen. Jag väntade mig inte att du skulle vara här!

– Du är tidig, anmärkte Peregrine Brentwood, men jag förmodar att du vann?

– Det blev dött lopp med Cumberworths sto!

– Det var som tusan! utbrast Peregrine. Oddsen på White's Club var så låga att jag inte brydde mig om att satsa några pengar!

– Du gjorde alldeles rätt, sa markisen, och jag måste erkänna att Cumberworths häst Ladybird är något alldeles enastående. Jag borde ha förstått det innan loppet startade.

Peregrine Brentwood skrattade.

– Det är inte likt dig att bli ertappad med att sova!

– Det var just vad jag själv tänkte, svarade markisen med ett snett leende.

Han serverade sig ett glas champagne ur buteljen som stod i en ishink av silver på groggbordet.

Han gick bort och ställde sig framför den öppna spisen och frågade sedan:

- Var det något särskilt du kom hit för att tala med mig om?

- Du läser mina tankar, som vanligt! svarade Peregrine. Och svaret är ja!

Markisen slog sig ner i en fåtölj och frågade med ett annat tonfall:

- Vad är det som har hänt?

- Jag har något att berätta för dig som säkerligen kommer att göra dig en smula upprörd, svarade Peregrine.

- Upprörd? sa markisen nyfiket.

Det föresvävade honom att lord Wisbourne kanske hade blivit uppbragt över hans umgänge med dennes hustru.

Det skulle inte förvåna honom om han blivit det.

Det var ett välkänt faktum att markisen var ett hot mot alla vackra kvinnor.

Det hände att svartsjuka äkta män brådstörtat förde sina vackra hustrur ut till landet om han så mycket som såg åt deras håll.

Det påstods att rätt många av dem beklagade att kyskhetsbältet inte var på modet längre.

Trots att det var mot lagen och förvisso mot drottning Victorias önskningsförekommelser förekom det fortfarande dueller.

Markisen hade varit inblandad i två stycken. Han hade dragit sig segrande ur båda.

Han hade undkommit utan så mycket som en skråma.

Hans motståndare, som hade all anledning i världen att utmana honom på duell, hade fått gå med sina armar i band i nästan en månad.

Lord Wisbourne var en äldre man.

Markisen ansåg det högst osannolikt att han skulle riskera den skandal en duell skulle orsaka.

Men man kunde förstås aldrig vara riktigt säker på hur långt en man var beredd att gå då hans ära stod på spel.

Peregrine var ovanligt tyst och markisen sa:

- Nå? Låt höra nu! Det är lika bra att jag får veta det värsta.

Peregrine ställde ifrån sig sitt glas.

- Du känner väl till, Rake, sa han, att min farbror är lord Chamberlain?

- Naturligtvis, svarade markisen.

Medan han yttrade sig undrade han hur det här rimligen kunde ha något med honom att göra.

- Jag är mycket fäst vid honom, fortsatte Peregrine, och efter mina föräldrars död fick jag ett nytt hem hos honom och hans förtjusande hustru.

Markisen tänkte att han måste ha känt till allt det här.

Men eftersom Peregrine tillhörde livgardet var han inkvarterad i kasernen.

Han hade därför inte förknippat honom med Windsor Castle.

- I går kväll, fortsatte Peregrine, åt jag middag med min farbror eftersom jag inte hade fått några inbjudningar som intresserade mig och du var tillsammans med Muriel Wisbourne.

Markisen undrade vart allt det här skulle leda.

- Efter middagen, sa Peregrine, berättade farbror Lionel att drottningen skulle låta skicka efter dig i dag. Hon skulle ha gjort det redan i går, men sedan mindes hon att du skulle befinna dig på kapplöpningsbanan.

- Vill drottningen tala med mig? sa markisen undrande. Av vilken anledning?

Peregrine såg på honom och sa långsamt:

- Prinsessan Greta av Sachsen Coburg kommer till England i slutet av veckan!

Markisen stirrade på sin vän.

- Vad har det med mig att göra?

Peregrine svarade inte och efter någon minut sa markisen klenetroget:

- Du menar väl inte... det är - omöjligt!

- Hon är en avlägsen släkting till den djupt saknade prinsgemålen, sa Peregrine, och drottningen är angelägen om att hon gifter sig med någon passande man.

- Passande! utropade markisen. Jag tänker förbanne mig inte gifta mig med någon trist tysk Frau för att behaga drottningen eller någon annan!

- Jag berättade för min farbror att du inte har några som helst planer på att gifta dig, svarade Peregrine.

- Vad svarade han på det? undrade markisen.

- Han sa att hennes majestät har ansett en längre tid att du behövde en hustru. Ordagrant sa hon att du borde »stadga dig».

- Gode gud! Jag har väl aldrig hört något så orimligt! exploderade markisen.

Medan han talade insåg han att det här var just vad han borde ha väntat sig av drottningen.

Hon hade varit mycket upptagen med att gifta bort både sina egna och prins Alberts släktingar, ända sedan han dog.

Markisen var mycket väl medveten om att han inte skulle ha fått tillåtelse att gifta sig med någon framstående kunglighet.

Men ätten Sachsen Coburg hade många medlemmar.

De hade inte varit särskilt betydande förrän prins Albert blev gemål till drottningen av England.

Han kunde inte föreställa sig något hemskare än att bli »ihoptussad» med en tysk flicka som han inte skulle ha något gemensamt med.

Om han skulle vara riktigt ärlig så tyckte han inte om tyskar.

Dem han hade träffat hittills hade varit i allvarlig avsaknad av humor.

– Jag beklagar, Rake, sa Peregrine. Jag förstod att du skulle bli upprörd, men jag tyckte inte det var mer än rätt att jag förvarnade dig innan du begav dig till Windsor Castle.

– Om du tror att jag tänker bege mig dit och låta drottningen styra mitt privatliv och tala om för mig vem jag ska gifta mig med, så misstar du dig grundligt! sa markisen skarpt.

– Jag berättade för min farbror att du skulle inta den attityden, svarade Peregrine, och han sa att du faktiskt inte har något val. Den här inbjudan kommer att vara en kunglig befallning!

Markisen reste sig och gick fram till groggbordet för att fylla på sitt glas.

Det var ovanligt för honom att dricka mer än ett glas så här dags på dagen.

Han var i själva verket mycket måttlig när det gällde mat och dryck.

Nu kände han sig som om han plötsligt hade hamnat i en kraftig virvelström och han hade ingen aning om hur han skulle kunna ta sig ur den.

Han mindes plötsligt något som han nästan glömt bort, nämligen att drottningen var hans gudmor.

Markisinnan av Rakemoore var av tradition en av drottningens hovdamer.